

I

Het was de ochtend na een geweldige nacht feesten, maar toen ik naar school liep, voelde ik me eerder brak dan blij. Niet dat ik er heel ernstig aan toe was. Het was de laatste dag voor de vakantie en ik verheugde me erop om een hele week geen seconde in een klas te hoeven zitten met mensen die slimmer waren dan ik.

Maar...

Gisteravond had mijn vriendin Cass haar vriend gedumpt. Dat was goed nieuws, want die jongen was een eikel, vandaar dat we waren gaan feesten.

Maar...

Het had me aan het denken gezet over de liefde. Het was pas februari en onze vriend Jack, de eeuwige single, had al een vriendinnetje, en mijn hartsvriendin Ashley, een eersteklas seksbeest, was verliefd. Zelfs mijn vader had een relatie. Nou was de rest van onze vriendengroep ook single... maar ik was de enige die dat altijd al was geweest. Behalve Rich natuurlijk. Uitgerekend de enige jongen van mijn leeftijd die ik kende en leuk vond, en die meer shit had meegemaakt dan ik, viel niet op meisjes. Niet dat ik op hem viel, maar je snapt wat ik bedoel.

Dus. Van ons zevenen was ik de enige die in geen tijden een liefdesavontuur had beleefd. Waarom niet?

Goeie vraag. Antwoord: jongens van zeventien zijn emotioneel achtergebleven, onvolwassen, puisterige, door testoste-

ron gestuurde – en dus ongeleide – projectielen. En dan heb ik het nog alleen over de leukerds. Bovendien deed ik niet aan Geheimen Delen. Ashley was al jaren mijn beste vriendin, maar er waren nog steeds dingen die ik haar niet had verteld. Ik kon dus maar één conclusie trekken... Zou dit het zijn? Was het mijn lot om voor altijd alleen te blijven, om in mijn eentje in een huis vol katten te wonen?

Bah. Ik was het zat erover na te denken. Elke. Kater. Weer. En al die andere keren. Ik trok een blikje cola open, dronk de helft ervan in één teug op en keek op mijn mobiel: 8.30. Shit, ik moest opschieten. Ik probeerde de pas erin te zetten, maar het ging niet. Mijn benen waren te zwaar, en ik kon me er eerlijk gezegd niet druk om maken.

Eerst had ik drama, een praktijkles. Nadat we onze warming-upoefeningen hadden gedaan – ‘De kat krabt de krullen van de trap’, vijf seconden in- en weer uitademen, enzovoort – ging Mac, onze leraar, op de rand van het toneel zitten en wij voor hem op de grond. Hij hield een printje van een nieuwssite omhoog.

‘Julie zullen dit verhaal wel gelezen hebben,’ begon hij met zijn komische Schotse accent. (Je zou denken dat iemand die er zo op hamerde dat we in onze improvisaties geen stereotypen moesten gebruiken, niet met het über-Schotse Mac aangesproken wilde worden. Hij had ook nog eens rood haar. Het enige wat eraan ontbrak was dat hij een kilt droeg en om de haverklap een glas whisky achteroversloeg.)

‘Het is een afschuwelijk verhaal,’ vervolgde hij. ‘Een veertienjarige jongen heeft zich opgehangen.’ We knipperden met onze ogen. Het was amper negen uur en we hadden het al over zelfmoord – de perfecte manier om de stemming erin te krijgen. Niet dus.

Mac ging verder. ‘Hij heeft een briefje achtergelaten, maar daar stond niet veel bijzonders in, en nog steeds weet niemand

waarom hij het heeft gedaan. Zijn ouders, zijn vrienden... iedereen staat voor een raadsel.' Hij keek ons aan, en wij keken terug. Onze leraar was een groot fan van veelbetekenende stilletes. Na zes jaar was het me nog steeds niet duidelijk wat die stilletes precies moesten betekenen. 'Ik wil dat jullie hier ieder voor zich iets mee gaan doen.' Hij sloeg op zijn knieën. 'Jullie hebben tien minuten. Aan de slag.' En dat deden we.

Ik bleef zitten waar ik zat en deed mijn ogen dicht, wat er waarschijnlijk achterlijk uitzag, maar ik kon me zo beter concentreren. Wist echt niemand waarom die jongen het had gedaan? Onmogelijk. Iemand moest het weten. Misschien probeerde diegene het voor zichzelf te rechtvaardigen, probeerde hij zichzelf wijs te maken dat het niet zijn fout was, maar wist hij diep vanbinnen dat hij op de een of andere manier bij zijn dood betrokken was. Maar hoe?

Oké. Misschien had de overleden jongen een geheime relatie gehad. Een internetrelatie, met een meisje. Ik wilde niet op de verborgen-gay-toer gaan. Dat was te voor de hand liggend en te homofoob. Maar goed. Een meisje dus. Die jongen had haar dingen toevertrouwd die hij nog nooit tegen iemand had gezegd, en zij hem ook. Hij had niemand over haar verteld, behalve zijn beste vriend, die zei: 'Ga ervoor. Ze klinkt cool.' Na een paar dagen kon hij alleen nog maar aan haar denken. Ze hadden zelfs dezelfde humor.

Oké. Dit zou kunnen werken. Ik fantaseerde verder.

En dan... Ja! Dan bekent die vriend hem iets: al die tijd was hij dat 'meisje'. Hij was er met een paar andere vrienden voor de grap mee begonnen, maar het was uit de hand gelopen. Het was nooit zijn bedoeling geweest om zo ver te gaan. Hij biedt zijn excuus aan en grinnikt wat, alsof de jongen er dan ineens ook de lol van kan inzien. Maar die vindt het niet leuk. Hij is diep teleurgesteld. Het is alsof hij rouwt dat hij haar kwijt is, ook al heeft ze nooit bestaan. Tot overmaat van ramp

doen twee van zijn beste vrienden het in hun broek van het lachen als hij vertelt hoe erg hij het vindt. Pure vernedering, verraad en eenzaamheid. In zijn hoofd drijft de hele school de spot met hem. Hij ziet geen uitweg. Hij wil verdwijnen. En voegt de daad bij het woord.

Mac gaf een seintje dat we over twee minuten gingen beginnen. Ik besloot een monoloog te houden vanuit het perspectief van de beste vriend. Ik vermoedde dat de meeste anderen de gedachten van de jongen die tot zijn zelfmoord hadden geleid als uitgangspunt zouden nemen, maar ik wilde het anders doen; bovendien kon ik met zijn beste vriend meer kanten op. Het verhaal van de arme dode jongen kon immers maar op één manier aflopen.

‘Oké,’ riep Mac, en hij klapte in zijn handen. ‘Wie wil er als eerste?’ Zonder op antwoord te wachten wees hij Jessica aan. Goede keus. Jessica was net een zeventienjarige in het lichaam van een dertigjarige. Ze was verlegen, aardig tegen iedereen, deed niet aan mode, vloekte nooit, ze was stil en in zichzelf gekeerd... maar als ze ging acteren, kende ze geen enkele vrees. Het was echt bewonderenswaardig. Hoe dan ook, ze speelde de moeder van de jongen. Ze deed het fantastisch. Aan het slot snikte ze het uit – heuse tranen biggelden over haar wangen. Het was een beetje gênant om in de les te gaan huilen, zelfs bij drama en ondanks de vertrouwens oefeningen die we hadden gedaan en zo, maar ook Mac had waterige ogen.

Drie andere mensen deden hun improvisatie, en ik had gelijk – ze speelden allemaal de dode jongen. Daarna wees Mac mij aan. Ik ben altijd zenuwachtig tijdens het wachten, maar zodra ik in mijn rol zit, is het over. Dat is geen toneelgelul. Het is natuurlijk wel toneelgelul, maar het is ook waar. Ik, Donna Dixon: ik ben zenuwachtig. Maar Danny, de beste vriend van de jongen die zelfmoord heeft gepleegd, is niet zenuwachtig. Hij voelt zich schuldig, wanhopig, kwaad en

bang. Ik stond op, concentreerde me en begon. Ik improviseerde een paar minuten, liet me helemaal door Danny leiden. Het is niet alsof ik dacht dat ik Danny was – dat zou eng zijn – het voelde meer alsof hij... bezit van me had genomen. Zo voelde het als ik acteerde. Alsof het personage in mijn hoofd was gekropen en ik zijn of haar gedachten en gevoelens tot leven bracht. Soms lukte het niet. Als ik van tevoren niet genoeg tijd had besteed aan het uitdenken van het personage, of als ik te moe was of zo, dan legde ik er te veel van mezelf in en werd het gekunsteld. Mac zag het altijd onmiddellijk. 'Blijf in je rol, Donna,' zei hij dan met die lage stem van hem, en dan probeerde ik er weer in te komen.

Maar vandaag lukte het. Ik maakte geen bewuste keuzes, ik zei gewoon wat er in me opkwam en daar rolde het volgende uit voort, en het volgende, en het volgende. Ik had niet voorzien dat Danny tegen zijn dode vriend zou gaan schreeuwen, hem een mietje zou noemen dat niet tegen een geintje kon, maar dat gebeurde wel. Toen Danny daarna instortte, uitge-raasd en door verdriet overmand, was het het juiste moment om te stoppen. Hoe dan ook, iedereen begon te klappen, en dat was het. Toen het applaus me terug in de werkelijkheid bracht, voelde ik me merkwaardig down. Als je in de huid van een personage kroop – of hem bezit van je liet nemen – was dat de keerzijde, of zo. Je bleef achter met een soort restant van zijn emoties. We hadden geleerd het personage los te laten, maar soms was dat vreselijk moeilijk.

'Wow. Dat was fantastisch, Donna,' zei Mac. 'Ik denk dat hier niemand aan de echtheid van Danny's verhaal heeft getwijfeld.' (Zulke dingen zei Mac. 'Echtheid' betekende niet dat iets letterlijk waar was, maar dat het 'integer' was – nog zo'n Mac-woord. Je raakte er wel aan gewend.)

Hij spreidde zijn handen. 'Ik heb er eigenlijk niets aan toe te voegen.' Hij glimlachte naar me. 'Heel goed gedaan.'

Toen de les afgelopen was, vroeg Mac of ik nog even bleef. ‘Heb je al een besluit genomen over de toneelschool, Donna?’ vroeg hij.

Ik kon me niet voorstellen dat ik ooit iets anders met mijn leven wilde doen dan acteren, dus de afgelopen maand had ik me suf gepiekerd of ik een opleiding zou gaan volgen om ‘het vak’ te leren, of meteen na school een impresario zou gaan zoeken. Cass zeurde (natuurlijk) de hele tijd aan mijn hoofd dat ik ‘moest doorleren’ en ik had al tegen mijn vrienden gezegd dat ik naar de toneelschool ging. Maar zeggen en doen zijn twee verschillende dingen.

‘Nou... waarschijnlijk wil ik er wel heen,’ stamelde ik een beetje idioot.

Mac wist zich in te houden om geen duh-hoofd te trekken. Goede acteur. ‘Fijn om te horen,’ zei hij glimlachend. ‘Vergeet niet dat je aanmeldformulier eind deze maand binnen moet zijn. Ik kan er ook nog wel even naar kijken, als je wilt.’

‘Cool, bedankt,’ zei ik. En vervolgens, toen hij niets meer zei: ‘Dat zou fijn zijn.’

Hij knikte kort. ‘Mooi. Daarna kunnen we aan je auditie gaan werken.’

Ik voelde een *ieek!* van opwinding en zenuwen tegelijk. Mijn auditie! Dat klonk gevaarlijk echt, maar na de les van vanochtend en het compliment van Mac voelde ik me plotse-ling vol zelfvertrouwen. Ik kon dit! Ik was mijn kater op slag vergeten en huppelde bijna de toneelruimte uit richting de volgende les, Engels, maar mijn huppeltje veranderde al vrij gauw in halfslachtig geslenter. Ik was ontzettend slecht in Engels. Eigenlijk was ik overal ontzettend slecht in, op drama na, maar Engels was wel de kroondrol op de hoop shit van mijn, ahum, middelbareschoolcarrière.

Zoals gewoonlijk ging ik naast Cass zitten. Dat was leuk, want Cass was mijn vriendin, maar ook vervelend, want Cass

was een studiebol. Toen ze laatst een zes voor een werkstuk had, was het alsof haar wereld verging. Als ik een zes had, dacht ik: *muhaha-ha, sukfels! Daar ben ik weer mooi mee weggekomen!*

Ze zat al op haar plaats, haar boeken voor zich, haar pen heen en weer bewegend tussen haar vingers. Ik plofte naast haar neer en neuriede voor de grap een paar maten van Beyoncé.

‘Haha,’ zei ze glimlachend. “Single Ladies”. Ik snap ’m. Heel leuk.’

Ik glimlachte terug. ‘Dank je wel... En hoe gaat het?’ Ik bestudeerde haar gezicht. Ze zag er goed uit.

‘Prima,’ zei ze op een toon alsof het haar zelf verbaasde. ‘Ik durfde bijna niet te gaan slapen gisteravond voor het geval ik spijt zou hebben als ik vanochtend wakker werd, maar ik was alleen maar überopgelucht.’

Ik klapte in mijn handen. ‘En ik ben übertrots op je, chica. Voor wat jij hebt gedaan, moet je ballen hebben. Heeft Adam nog iets laten horen?’

Ze beet op haar wang. ‘Nee... Ik bedoel, ik reken er ook niet op, maar...’

‘Caaaasss...’ zei ik waarschuwend. ‘Sterk blijven, babe. Als hij sms’t, vind je zeker dat je moet antwoorden?’

Ze haalde haar schouders op.

‘Ja, dat vind je,’ antwoordde ik voor haar. ‘Je beleefdheidsalarm gaat af als je niet binnen een minuut antwoordt. Maar je moet het niet doen. Het is beter dat hij zich in zijn donkere hol terugtrekt en zijn wonden gaat likken.’ Ik wachtte even en trok een vies gezicht. ‘Ik wou dat ik die woorden niet in één zin had gebruikt...’

Cass schudde haar hoofd. ‘Je bent walgelijk.’

Ik trok mijn tas op mijn knie om mijn aantekeningen van de vorige les te zoeken. Ooit zou ik ze allemaal netjes in een map opbergen. ‘Ik weet het, sorry,’ zei ik, terwijl ik de aantekening

keningen op tafel legde en op zoek ging naar een pen. ‘Waar de fuck is mijn fucking... O, ik heb ’m al.’ Ik legde een afgekloven balpen naast de aantekeningen en schoof net op het moment dat mevrouw Ayles de klas binnenkwam mijn tas onder mijn stoel.

In tegenstelling tot de meeste andere leraren, wilde zij niet bij haar voornaam worden aangesproken. En gelijk had ze. Dat zou ik ook niet gewild hebben als ik Enid heette. Ze liep naar het bord en schreef: ‘Nog 4 weken tot het proefexamen!’ En om ons nog wat extra stressgerelateerde hartkloppingen te bezorgen, schreef ze eronder: ‘(Nog 16 weken tot het echte examen!)’

Ze draaide zich om, glimlachte en zei: ‘Ik wil jullie niet bang maken, hoor.’ Nou, dacht ik, dat is dan helaas mislukt, mevrouw A. ‘Volgende week is het voorjaarsvakantie,’ ging ze verder, ‘dan hebben jullie mooi de tijd om alle leerstof nog eens goed door te nemen. Ik zou willen zeggen: gebruik die dagen, als je wilt slagen.’

Ze liep naar haar bureau, pakte er een stapel papieren af en begon ze rond te delen. ‘Ik heb jullie werkstukken over *Tess of the d’Urbervilles* nagekeken.’ Cass kreeg die van haar als een van de eersten terug. Ze bladerde naar de laatste bladzijde. Ik bekeek haar vanuit mijn ooghoek, zodat ze niet zag dat ik keek. Een tien. Hoera. Toen mevrouw Ayles mijn werkstuk teruggaf, fluisterde ze: ‘Wil je na de les nog even blijven?’ Geweldig. Ik hoefde niet eens naar het cijfer te bladeren; de zee van rode inkt over de eerste bladzijde zei genoeg. Maar, stumper die ik ben, ik keek toch. Een twee. Een twee! Dat was echt bagger. Zo bagger als buikgriep.

‘Wat heb jij?’ vroeg Cass achteloos.

‘Een twee,’ zei ik even achteloos. Ik boog me voorover en propde dat rotting in mijn tas. ‘Vandaag beginnen we aan *Romeo and Juliet*, toch?’

Ze keek me strak aan. Ik keek terug. Ik was ook weer niet zo onverschillig dat het werkstuk me niet kon schelen. Absoluut niet. Eerlijk gezegd vond ik het afschuwelijk. Maar ik hoefde haar medelijden niet. Of haar advies. O mijn god, dat eeuwige advies. Lief dat ze me wilde helpen, en als ze zelf ook onvoldoendes zou halen, had ik haar hulp ook wel aangenomen. Maar ze haalde nooit slechte cijfers. En nog iets: ik wou dat mevrouw Ayles de werkstukken niet aan het begin van de les teruggaf. Dan zat ik de rest van de les alleen maar te balen, in plaats van te luisteren. En tja, dat maakte de kans op een nieuwe onvoldoende zo mogelijk nog groter. O, *fuck it*. Ik wreef over mijn gezicht, steunde op mijn elleboog en probeerde niet in paniek te raken. Alles wat mevrouw Ayles zei, ging mijn ene oor in en het andere uit. Het was niet zo dat ik helemaal achterlijk was. Ik wist dat *Romeo and Juliet* een tragedie was, ik wist dat het over familievetes ging, ik wist dat het een liefdesverhaal was, maar meer ook niet. En we moesten het boek nota bene vergelijken met twee andere boeken naar keuze en daar een fucking werkstuk over schrijven van drieduizend woorden – jaja, want een werkstuk over één boek dat je niet snapte was niet genoeg, je kreeg er drie voor de prijs van een!

Na de les draalde ik wat rond, ik piepte met mijn schoenen over de vloer en probeerde niet chagrijnig te kijken. Cass wachtte op me, maar ik ontweek haar blik. Ze keek van mij naar mevrouw Ayles, begreep wat er aan de hand was, en liep de klas uit.

‘Bedankt voor het wachten, Donna,’ zei de lerares toen alle treuzelkonten eindelijk de klas uit waren. Ze schoof een stoel naast haar bureau, zei dat ik kon gaan zitten en liep naar haar eigen stoel.

‘En, wat vind je er allemaal van?’ Ze legde haar handen tegen elkaar en keek me serieus aan. Ik deed hetzelfde, al snapte ik niet waar ze op doelde: op Engels, op school in het alge-

meen, of op het hele leven. Ik vroeg me heel even af hoe ze zou reageren als ik zou zeggen: ‘Nou, mijn vader heeft iets met ene Skye, die maar een paar jaar ouder is dan ik, en mijn beste vriendin brengt al haar tijd door met haar nieuwe vriendje. Ik heb nog nooit een vriendje gehad. Eerlijk gezegd voel ik me een beetje eenzaam en o ja, ik ga zakken voor Engels. Maar voor de rest gaat het geweldig, bedankt.’ Maar ik haalde mijn schouders op en zei: ‘Ik vind het allemaal prima.’

Mevrouw Ayles zuchtte en drukte een vinger tegen haar ooglid. ‘Donna, je moet wel begrijpen dat het niet zeker is dat je voor Engels slaagt...’ Omdat ik niet wist wat ze wilde horen, haalde ik opnieuw mijn schouders op. Ze verduidelijkte: ‘Ik bedoel dat als je niet je uiterste best doet, je zult zakken.’

Ja, duh! Dat wist ik ook wel. Maar ik kon het gewoon niet, dus hoezo ‘uiterste best’? Als je iets begrijpt, kun je proberen het nog beter te begrijpen, maar als je iets niet begrijpt, kun je het beter meteen opgeven, omdat je geen basis hebt. Nul keer nul is nul, of niet soms? (Haha. Ik had wiskunde moeten kiezen. Niet dus. Daar was ik nog slechter in dan in Engels, waar ik vorig jaar bij het hertentamen nog een zes voor had, bijna een zeven zelfs. In een enthousiast *ik ga ervoor!*-moment had ik bedacht dat het bij het acteren nog van pas kon komen en had ik Engels gekozen. Geloof me, ik had spijt als haren op mijn hoofd.) Maar dat ging ik haar niet aan haar neus hangen, dus zei ik: ‘Ik weet het, ik zal het doen.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes en perste haar lippen op elkaar. ‘Wil je slagen voor het examen, Donna?’

‘Ja natuurlijk!’ zei ik vlug. Jezus christus. Wie niet? ‘Ik wil waarschijnlijk – misschien – auditie doen voor een toneelschool, voor sommige opleidingen moet je minimaal twee zessen hebben, dus ja, ik wil slagen.’

Mevrouw Ayles knipperde met haar ogen na deze persoonlijke ontboezeming en zei: ‘Ja, ik heb fantastische dingen ge-